

פרשת דוד

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

י"ט תמוז תשפ"ו
1344
פרשת פינחס

ישראלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:13	19:29	19:25	19:21
כניסה			
20:31	20:34	20:35	20:31
יציאה			
21:01	21:03	21:04	21:01
רבנו תם			

הילולא דצדיקיא

י"ט תמוז
רבי בן ציון אבא שאול
ראש ישיבת 'פורת יוסף'

כ" תמוז
רבי אברהם חיים נאה

כ"א תמוז
רבי רחמים נהורי
אב"ד פריז

כ"ב תמוז
רבי מנוח הענדל
מח"ס 'חכמת מנוח'

כ"ג תמוז
רבי משה קורדובירו
בעל 'תומר דבורה'

כ"ד תמוז
רבי יהושע ברדוגו

כ"ה תמוז
רבי ישראל יהושע מקוטנא
מח"ס 'ש"ת ישועות מלכו'

משניר לדוד

קיום מצוות לשם שמים

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי" (במדבר כה, יא)

אומרים חז"ל (במד"ר כא, א) על פסוק זה "אמר הקב"ה בדין הוא שייטול שכרו". ויש להבין, הרי אמרו חז"ל (קידושין ט, ב) "שכר מצווה בהאי עלמא ליכא", אם כן כיצד פנחס קיבל את שכרו, ולא עוד אלא שהוסיפו חז"ל ש'בדין הוא', הרי שורת הדין אינה כן, אלא שכר המצוות מקבל האדם רק בעולם הבא. ועוד קשה, הרי פנחס בהורגו את זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון עצר את המגיפה בעם ישראל. אם לא היה עושה כן, המגיפה היתה ממשיכה להפיל חללים בישראל ועלול היה להיכחד שבט שמעון כליל, ואולי המגיפה היתה מתפשטת גם לשבטים אחרים, שהרי בשעה שהמקטרג שולט, גם הצדיקים שלא חטאו עלולים לקבל עונש על חטא הכלל. אם כן מני יוכל לשער ולתאר את שכרו הגדול והעצום של פנחס שמנע כל זאת, וכיצד בכלל שייך לשלם לו בעולם הזה על מעשה הצלה של כלל ישראל כולו.

עוד יש להקשות, הפסוק אומר שעל עם ישראל לצרור ולשנוא את המדיינים, כי הם החטיאו אותם בעוון זנות - "צרור את המדיינים והכיתם אותם. כי צוררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדין אחותם המכה ביום המגפה על דבר פעור" (במדבר כה, ז-יח). וצריך להבין, הרי אומות רבות יש בעולם שנגועים בנגע הזימה, ואותם אין אנו מצווים לצרור, כי אין לנו שיש ושיח עמם, ויעשו הם מה שהם רוצים. אם כן גם את המדיינים לכאורה אין לנו לצרור, כי העוון היה עם ישראל שנגורו אחריהם במעשיהם הרעים, אבל המדיינים עצמם אינם אשמים בכך.

וכן צריך להבין, כיצד ארע הדבר שנשיא שבט שהיה גדול בתורה הגיע עד לשפלות שכזו של חטא מתועב בפני עם ועדה. ונראה לבאר, הגמרא אומרת (סנהדרין קו, א) "וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות אל בנות מואב (במדבר כה, א). מהו 'בשטים', אמר רבי יהושע שהתעסקו בדברי שטות, מיד ויחל העם לזנות אל בנות מואב". משמע מדברי הגמרא שקודם התעסקו בדברי שטות, ודברי שטות חללו הביאום לידי זנות, וכמאמר חז"ל (סוטה ג, א) "אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות", היינו שקודם באה רוח השטות לתוכו, ואחר כך מגיע על ידה לידי חטא. ויש לבאר מהם אותם דברי שטות שהתעסקו בהם עם ישראל שהביאו אותם לעוון זנות החמור.

ונראה לומר, אדם יכול ללמוד תורה ולקיים מצוות לרוב, אבל הוא עושה זאת עם נגיעות אישיות ולא לשם שמים. הוא לומד כדי לקבל משרה תורנית, הוא עושה חסד כדי שידו לו וישבחו את מעשיו, וכן הלאה. באופן זה כל חייו הרוחניים של האדם אינם אמיתיים אלא להגדיל את שמו בלבד, והוא ריק מתוכו ומרגיש

שעמום בתוכו, כי ברגע שייעלמו המשבחים והמריעים למעשיו, לא נותר לו מן המעשה מאומה. וכבר אמרו חז"ל (כתובות נט, א) שהבטלה והשעמום מביאים את האדם לידי זנות.

זה מה שארע לעם ישראל כשהגיעו לשיטים, הם המשיכו ללמוד ולקיים מצוות, אבל הלימוד שלהם היה ללא עמל ועשו זאת שלא לשם שמים וממילא באו לידי שטות, ושטות זו גרמה להם לבא לידי עוון זנות. גם זמרי בן סלוא על אף שהיה נשיא שבט מישראל וגדול בתורה, לא היתה תורתו אמיתית, אלא נבעה מנגיעות אישיות, ולכן על אף גדלותו ואישיותו, נמשך לידי חטא זה ועשה אותו ברבים ללא בושא ומורא.

כל העם כשראה את מעשהו של זמרי, לא ידע מה לעשות והחלו בוכים, כדכתיב (במדבר כה, ו) "הנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל אחיו את המדינית לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל והמה בוכים פתח אהל מועד". וזאת משום שגם הם היו נגועים בנגע זה של שלא לשמה, והתביישו להביע דעתם מנגיעות אישיות. רק אחד היה שעשה מה שצריך לעשות ללא מורא ופחד וללא חשבונות כלל - פנחס בן אלעזר. ובמעשהו היה לכפר על חטאם של עם ישראל.

כתוב 'ויקם מתוך העדה ויקח רמוח בידו' (במדבר כה, ז). 'רומח' רומז לתורה שבכתב ולתורה שבעל פה. אם נחלק את התורה נקבל 'מח' כנגד מ"ח קניני שהתורה נקנית בהם, רמז לתורה שבכתב. ו'רו' שהוא בגימטריא עם הכולל 'רו', רמז לרוי התורה שבתורה שבעל פה. פנחס לא עשה חשבונות אישיים, והלך להרוג את החוטא רק בכוח התורה. ולכן זכה ובמעשהו עצר את המגיפה והציל את כלל ישראל מאבדון.

גם שכרו של פנחס אינו שכר גשמי בעולם הזה, שהרי שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, אלא עשה אותו הקב"ה ל'כהן' שעובד עבודת המקדש וחי בדרך ניסית מידי של הקב"ה.

פעם נסעתי מלונדון לציריך כדי לפגוש אדם עשיר ולהתרים אותו לצורך המוסדות הקדושים. כל הדרך חשבתי איזה דברים כדאי לדבר עמו, ומה להקדים ומה לאחר וכו'. כשהגעתי אליו פתח הוא בדברים על עסקיו הרבים, ובכל פעם שרציתי להתחיל לדבר מה שהכנתי מראש בנוגע לתרומה שאני מצפה ממנו, הוא המשיך בדבריו הנוגעים לעסקיו המסונפים. עד שהסתיימה הפגישה ללא שהצלחתי להשחיל אפילו מילה אחת בעניין התרומה.

כשיצאתי מביתו הרגשתי שהנסיעה היתה לשווא. אולם לאחר זמן עשיתי חשבון נפש לעצמי, הרי אני לא מתרים אותו לצרכי האישיים, אלא לצורך הרצת התורה ולקיום המוסדות, ואם אכן מעשי יהיו לשם שמים בלבד, מה זה משנה אם דיברתי או לא, אני את שלי עושה, והקב"ה כבר יעשה את שלו, וכדכתיב (ירמיה יז, ה) "ארור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרעו ומן ה' יסור לבו".

כשציווה הקב"ה 'צרור את המדיינים', אין זה משום שהמדיינים אשמים בכך שישראל חטאו, אלא ציווה כן כדי שנזכור שאותו חטא הגיע על ידי השטות שהיו בו כשהיו בשטים, אותה שטות של מעשים שלא לשם שמים שהביאה אותם לידי עוון חמור רחמנא לצילן. כך יבינו ויזכרו בני ישראל לדורותיהם עניין זה, ויהיו מעשיהם לשם שמים בלבד.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עלייה אין סופית

"ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו" (במדבר כז, יח)

משה רבינו מבקש מהקב"ה שימנה לו מחליף אחרי מותו, איש שיוכל להנהיג את העדה גם כאשר יתלוננו וגם כשיחטאו - 'איש אשר רוח בו', כלומר, איש סבלן ועניו שיש לו אורך רוח לסבול את כולם בכל עת ובכל שעה. הקב"ה נענה לדרישתו ומצווה עליו למנות את יהושע בן נון כמחליפו. מה המיוחד ביהושע בן נון שהקב"ה בחר בו, הרי היו בדור ההוא גדולים וטובים כמו פנחס בן אלעזר שקנא לאלוקיו ועוד, ומדוע דווקא בו בחר הקב"ה כמנהיג העדה.

ונראה לבאר, יהושע היה בולט במידת הענווה וההכנעה שלו, גם כתלמיד וותיק של משה רבינו, לעולם לא חשב שהוא כבר יודע הכל, ואף כשעלה משה רבינו לקבל לוחות שניות בשמים, לא לקח יהושע בן נון חופש, אלא תקע אוהלו בתחתית ההר, כדי שיוכל להמשיך ללמוד מרבו מיד כשירוד. כל חייו הרגיש כתלמיד בפני רבו, ושעדיין יש לו מה להוסיף בעבודת ה' ובלימוד התורה, עד שהתורה מכנה אותו בשם 'משרת משה' (במדבר יא, כח) כי כך היה מרגיש כמשרת לפני רבו.

רק אדם שיש בו מידת הענווה וההכנעה בפני כל אדם, הוא יכול להנהיג ולהבין ללב כל אחד ואחד מהעם, ועליו הוטלה המנהיגות.

מעלה נוספת יש לאדם שכל חייו נכנע בפני רבותיו, שהוא לעולם אינו מפסיק לעלות בעבודת ה' שלו, כי אינו מרגיש שהגיע לפסגה, ותמיד מנסה לעלות עוד ועוד.

מיד אחרי פרשת מינויו של יהושע בן נון, ממשיכה הפרשה באריכות גדולה בפירוט כל הקרבנות שהיו קרבים מידי יום ביומו ובקרבנות המוספים שהיו קרבים במועדים. והדבר תמוה, הרי חומש הקרבנות הוא חומש ויקרא, שם מפורטים כל הקרבנות כולם, אם כן מדוע כאן בפרשת פנחס נכתבו פרטי קרבנות התמיד והמוספים.

ונראה לומר על דרך הדרוש על פי הנזכר לעיל, קרבנות המוספים מרמזים שהגם שישנם קרבנות הבאים במקדש בכל יום ויום, יש אפשרות להוסיף עליהם בבחינת 'קרבן מוסף'. ולפיכך הובאו עניני הקרבנות מיד אחרי מינוי יהושע למנהיג העם, ללמדך שזו היתה מידתו, להוסיף עוד ועוד בדרכי עבודת ה' ובלימוד התורה וקיום המצוות.

נצור לשונך

הבעת הערכה ודאגה

אסור למתוח ביקורת על פלוני מאחורי גבו ועם זאת להביע הסכמה להתנהגותו בשעה שהוא נוכח. גם כאשר מותר לדבר דברי גנות כשמכוונים לתועלת, חייבים להימנע מחנופה מזויפת כלפי האדם המדובר. הפתרון לכך הוא בהבעת הערכה ודאגה לאותו אדם, אבל להביע התנגדות מפורשת להתנהגותו. אם האדם משוכנע שפלוני לא יקבל דברי תוכחה הוא בכל זאת חייב להוכיחו ולנסות לשכנעו להיטיב את מעשיו בטרם יפרסם ברבים את התנהגותו, כדי שלא יחשב כחונף או כשקרן.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

התשובה מסוגלת לבטל שבועה

"אם יראו את הארץ אשר נשבעתי לאבתם וכל מנאצי לא יראוה" (במדבר יד, כג)

לפירושו של רש"י 'אם יראו, לא יראו'. יש לבאר מדוע לא אמר זאת הכתוב במפורש 'לא יראו', כמו שסיים "וכל מנאצי לא יראוה"?

אכן, כותב רבי יצחק חסון זצ"ל בספרו 'אהל יצחק', כבר כתב הרמב"ם בהלכות תשובה (ג, יד) שאף אדם שעבר עבירות שמפסיד בשבילם חלקו לעוה"ב, היינו דוקא כשמת בלא תשובה. אבל אם שב מרשעו, ומת, הרי זה מבני העולם הבא, שאין לך דבר שעומד בפני התשובה. ואפילו כפר בעיקר כל ימיו, ובאחרונה שב, יש לו חלק לעולם הבא.

וגדולה מזו אמרו במסכת ראש השנה (דף יח, א) אף אם כבר נשבע ה' להעניש את החוטא, מ"מ, אם עוסק בתורה, ה' מוחל לו, כי אף שנאמר בזבח ומנחה אינו מתכפר, אבל מתכפר הוא בתורה. וכל האמור הוא זולת המחטיא את הרבים, אשר שנינו באבות (ה, יח) "כל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה".

ומעתה, כוונת הכתוב היא, שאף שה' נשבע ואמר "ואולם חי אני" (במדבר יד, כא) ופירש רש"י 'לשון שבועה'. שכל מי שקיבל את דיבת הארץ, לא יזכה להיכנס אליה, מ"מ עדיין הדבר תלוי. אם ישו בו בתשובה ויעסקו בתורה, אזי יוכלו להיכנס לארץ. ולכן לא אמר הכתוב 'לא יראו', אלא "אם" בלשון ספק.

אך מוציאי דיבת הארץ רעה, שהחטיאו את הרבים ואין להם דרך לחזור בתשובה, עליהם אמר הכתוב "וכל מנאצי לא יראוה" וכדברי המשנה באבות.

התשובה מקדשת שם שמים

"ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת לאמר סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך ויאמר ה' סלחתי כדברך" (במדבר יד, יז)

הקדמת המילה "ועתה", מדויק יפה במשנתו של רבינו חיים בן עטר זיע"א בספרו הק' 'אור החיים', והוא כאשר הרשעים מטיבים את דרכיהם ושבבים בתשובה, מתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא, שלאחר שמרדו בו, חזרו והיטיבו דרכיהם, ונתרבה כוח הקדושה בעולם באמצעות ביעור כח הרע.

ולכן אמרו חכמינו 'במקום שבעלי תשובה עומדים, אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד'. כי בעלי התשובה זוכים לקדש שמו יתברך, בדרגה נעלה יותר.

ענין זה רמוז בפסוק שאמר משה רבנו לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי אמרו חכמינו שכל מקום שנאמר "ועתה" הוא רמז למצוות התשובה. וכאן ביקש משה רבנו, שה' יקבל את תשובתם של ישראל ויסלח לעוונם, שעל ידי כך יגדל כוחו ושמו יתברך.

ולפי זה יתבאר מה שנאמר בהמשך "ואולם חי אני וימלא כבוד ה' את כל הארץ", לפי שעל ידי התשובה יתקדש שמו ויתגדל כבודו של השם יתברך.

במסילתה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מחיה מתים ברחמים רבים

בחודש אדר תש"ס, לקה מר צבי לפתע בדום לב, בעת עבודתו בחנותו. מיד הוזעק למקום אמבולנס ואנשי הצוות הרפואי ניסו להחיות את מר צבי. אולם נראה היה שלבו של האיש מסרב להוסיף ולפעום והוא כמעט הוכרז כנפטר.

צוות ההצלה ניסה שוב ושוב להחיות אותו ונתן לו תשע מכות חשמל, אך הן לא הועילו מאומה להשיב את לבו לפעולה סדירה, ולפיכך פנה הרופא לאשתו של מר צבי ואמר לה שלדעתו היא כבר יכולה לפנות לאנשי ה"חברא קדישא" כי קרוב לוודאי שזה עניין של רגעים ספורים בלבד.

יחד עם זאת הובהל מר צבי במהירות לבית החולים בניסיון להחזיק אותו בחיים. באמבולנס, נוסף למצב לבו האנוש קיבל מר צבי אירוע מוחי אשר הרע עוד יותר את המצב. ובבית החולים, הושאר החולה - ספק מת בחדר המיון ולא הוכנס מיד ל"טיפול נמרץ", כיון שנראה היה שאין כל תועלת בדבר.

לבקשת בני המשפחה נעטרו לבסוף הרופאים והכניסו אותו למחלקת "טיפול נמרץ", אולם גם במחלקה זו הוא לא קיבל כל טיפול רפואי, כיון שבמצבו הוא הוכרז כנפטר.

בינתיים צלצלו אליי קרובי המשפחה כדי לקבל את ברכתי לרפואתו השלימה של צבי בן חנה, ואני שלחתי אליהם מיד מכתב בו הוריתי להם במה להתחזק לרפואת החולה. ממכתב זה הבינו הקרובים ובני המשפחה כי בעזרת ה' יתברך תחול תפנית לטובה במצבו, ומר צבי יבריא.

לאחר שעתיים החל לפתע לבו של צבי להראות סימני חיים. הרופאים שכבר התייאשו ממנו, אמנם הבחינו בכך אך אמרו לעצמם: "כעת לבו פועם, אך מי יודע איזה נזק מוחי נגרם לחולה?"

אולם כל נזק מוחי לא ארע לו, ואט אט החל צבי להניע את גופו, עד שפקח את עיניו ואף זיהה את הסובבים אותו. כך החל לדבר ונעשה ערני מרגע לרגע.

כאשר ראו הרופאים את תחיית המתים הזו, הם אמרו: "הרבה ניסים ראינו בתחום הרפואה, אולם נס כזה שהתרחש לאדם שכבר היה מוגדר כנפטר - הוא הנס הגדול מכולם. נס תחיית המתים".

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

בני הישיבה חשובים לי כמו הילדים שלי

התכונה המרכזית הנדרשת למנהיג על העדה, היא התכונה שמופיעה בפרשתנו שעליו להיות "איש אשר רוח בו".

ביטויים רבים נכרכו בהגדרת תכונה זו, כולם ראויים וחשובים לתכונת המנהיגות. על אחת מהן, באנו לספר כאן כפי שסופר על הנהגתו של הגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל, ראש ישיבת 'תורה אור' בירושלים.

וכה סיפר חתנו, הגאון רבי חיים דב אלטוסקי זצ"ל:

פעם התלווה לרבינו לביתו של גביר אחד. הלה שאל באדיבות וכנות שברצונו לעזור בפעולה החשובה, להגדיל תורה ולהאדירה. הוא שאל את רבינו, מה הן ההוצאות המרכזיות של הישיבה? כי ברצונו לקחת בהן חלק. רבינו חשב ואמר שהוצאות הלינה (היתה זו התקופה שבנו את הפנימייה החדשה) וכן הוצאות ההסעדה. אמר לו אותו גביר: יש לי פתרון נפלא עבורכם לשני עניינים אלו, פתרון המפורש בדברי רבותינו במשנה (אבות ד, ז) "פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן". חז"ל אומרים שזהו תנאי לצמיחה בתורה ומדוע לא ינהג כך עם התלמידים?

ענה לו רבינו: "עם בניך שלך היית נוהג כך? לא! בני הישיבה אצלי הם כילדים שלי, והישיבה תהיה להם כביתם הפרטי, ולכן אני מעוניין שיהיה להם הטוב ביותר".

אחת מהנהגותיו הידועות הייתה, שהיה מגיע מדי יום לשטיבלך ההומים של בית הכנסת 'שומרי שבת - אנשי ספרד' ברח' אבניו 31 פינת רח' 25 בבורו פארק, בו מכהן כרב - תלמידו הרב סינגר, והיה עומד בפתח כמה שעות ואוסף כסף לישיבה. מפעם לפעם היה עובר בין המתפללים להתרימם לישיבה, לפעמים השתמש כקופה להנחת הכסף בכובעו - אותו היה הופך כדי שישומו שם את הכסף.

היה זה מחזה בלתי מצוי, תלמיד חכם עצום, מגדולי הדור ומגדולי מרביצי התורה, מבקש בעצמו מהמון העם עבור תלמידיו! ניכר היה בעליל שיש לו ענין מיוחד בכך. היו שהסבירו שרבינו מבקש להתבזות בשביל תורה ולומדיה, כפי שהיה רגיל תמיד להביא את דברי הזה"ק ("ח"ב עמ' קס"ו) שיחזקאל הנביא זכה לשם 'בן בוזי', משום שהגיע לשלמות בזכות שביזה עצמו לתורה ולמצוות.

היו ששמעו ממנו שיש לו עניין לעמוד דווקא שם ולקבל מיחידיים צדקה, לזכות את עמך ישראל בהחזקת תורה ולא רק את הגבירים. עד כדי כך ראה בכך ענין, שגם בימי חול המועד פסח, כשהיה שוהה בעיר מונסי בבית בתו הרבנית רוזנגרטן, היה נוסע במיוחד לאותם שטיבלך, והיה שוהה שם עד לשעות הצהרים למטרה זו.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"דברי ירמיהו". (ירמיה א)

הקשר לפרשה:

בהפטרה מסופר על נבואת הפורענות שהתנבא ירמיה הנביא על חורבנה של העיר ירושלים וגלות ישראל, והיא הפטרה ראשונה לשלשת הפטרות שמפטירין בשלשת השבתות שלפני תשעה באב.

מבט לפרשה

מדוע שינה הנשיא האמריקני את מועד השידור?

אחד קטן, משהו שבכוחה לעשות. אין לה קשרים, היא לא ראתה מעולם את הבית הלבן, היא אפילו לא מכירה מישהו שפגש פעם את הנשיא, ובכל זאת, הגב' ברל שלחה את המכתב, כי זה מה שהיא יכולה לעשות, זה הצעד הקטן שלה - למען קדושת השבת, לבל תחולל בראש חוצות!

חלף שבוע ימים, ולמרבית ההלם וההפתעה, בתיבת הדואר שלה נחתה מעטפה חתומה בחותמו של הבית הלבן. בתוכה, מכתב קצר וענייני, המאשר כי הנשיא קרא את המכתב והוא מתייחס לפנייתה בכבוד ראש. לא עברו אלא שלושה שבועות, ובנאומו השבועי הצהיר הנשיא כי מעתה ואילך הנאום ישודר ביום אחר, לא ביום ששי בערב!

לא יאומן כי יסופר! אין לדעת מדוע מכתבה זכה להתייחסות, למה מישוהו קרא אותו, איך הגיע לנשיא, כיצד השפיע על החלטתו, ולמה דחה הנשיא את המלצות המומחים לנאום בליל שבת דווקא, ובחר להיענות לבקשתה. אבל העובדות ברורות: אשה אחת, שנראתה פשוטה ושגרתית, במכתב פשוט וקצר, הצליחה לשנות את מועד נאומו של נשיא ארצות הברית, וזיכתה המוני יהודים להימנע מחילול שבת קבוע!

סיפור מופלא זה, אותו סיפר בנה של הגב' ותואר בגיליון 'מאורות הדף היומי', הוא אלומת אור בוהקת שמאירה את המשמעות של צעד אחד שיהודי עושה בכיוון הנכון. למרות שהצעד נראה חסר סיכוי להשפיע, אף שנראה שאיפתו של היהודי לא תצא מן הכח אל הפועל, אולם הוא עושה צעד קטן אחד - והמהפכה מתחוללת לה, קורמת עור וגידים, מתבצעת הלכה למעשה!

המסקנה: לא משנה איזו מהפכה תבקשו לחולל, בחייכם האישיים, הציבוריים, הקהילתיים. הכל מתחיל בצעד אחד קטן, שגם אם הוא נראה חסר סיכוי, לא משמעותי, אולי זוט - הוא מסוגל לחולל שינוי כביר, להפוך את העולם, להוביל ליעד הנשאל! הבה לא נפחד, לא נירא ולא ניחת, אנו עושים את שלנו, את הצעד הקטן שלנו, וה' יתברך יהיה בעזרנו!

הבה נעזוב את הסיכויים והסיכונים, נתעלם משיקולי ההיגיון, פשוט נעשה מעשה. צעד אחד קטן, צעד שיחולל שינוי, צעד שיחולל מהפכות. הצעד הקטן שלנו - זה מה שנדרש מאיתנו. את השאר יעשה הבורא, הוא ישלים את המשימה לתפארת!

הזמן השבועי הנכון ביותר לנאומו של הנשיא - הוא יום ששי בערב, בשעה 8 בדיוק. זה כבר זמן של סוף השבוע, אנשים נמצאים בבית רגועים, זה הזמן בו נאומו יזכה לשיעור ההאזנה הגבוה ביותר - זה הזמן המתאים!

כמעט כל האזרחים קיבלו את הבשורה בשמחה, רק מייעוט קטן, יהודים שומרי מצוות, שמעו את ההודעה בכאב. לא, לא בגלל שתימנע מהם הזכות לשמוע את הנשיא, הם מוכנים לוותר עליה בחפץ לב למען שמירת השבת. אלא בגלל שיש יהודים כה רבים שמתקשים לשמור שבת כהלכתה, ועתה הניסיון שלהם יגדל, ומי יודע אם יצליחו לעמוד בו. לא זו בלבד, הרי בכלי התקשורת ובצוותות הנשיא עובדים לא מעט יהודים, ועתה לא תהיה להם ברירה אלא לחלל את השבת!

כל יהודי נאנח לשמע הבשורה, אולם יהודי אחת, הגב' ברל ע"ה, לא מצאה לעצמה מנוח. רבוננו של עולם, הרי זה חילול שבת המוני! כמה יהודים שרוצים לשמור שבת - ייכשלו, כמה עובדים שהיו שמחים להיות בבית ולעשות קידוש עם המשפחה - יאלצו לעבוד סביב נאום הנשיא! הרי זה קורע לב!

נטלה הגב' ברל עט ודף, וכתבה מכתב לנשיא: 'לכבוד מר הארי טרומן, הנשיא הנכבד, הבית הלבן, וושינגטון.

ראשית, אציין את תודתי לך על הנהגתך הנפלאה את מדינתנו, שאני נאמנת לה וחפצה בהצלחתה בכל מאודי. שמחתי לשמוע כי אתה מתעתד לשאת נאום שבועי, ובהחלט הייתי רוצה להקשיב לדבריך, לחוש חלק מהאומה...

אולם, בהיות ואני, ועוד אלפים כמוני - יהודים שומרי שבת, מועד הנאום לא מאפשר לנו זאת. איננו יכולים להפעיל אף מכשיר חשמלי בשבת קודש, ולכן לא נוכל להאזין לנאומו השבועי החשוב כל כך. לפיכך, מבקשת אני ממך שהנאום יתקיים במועד אחר, בתודה מראש! כתבה, חתמה, ושלחה את המכתב בדואר לבית הלבן... תיבת הדואר בבית הלבן, מקבלת מדי יום אלפי מכתבים, וכ-95% מהם נשלחים לפח האשפה הקרוב, בלי צורך בהתייחסות. אזרחים משועממים מכל העולם שולחים מכתבים לנשיא ארה"ב, די פשוט להניח שאת רובם המוחלט הנשיא אינו קורא...

הסיכויים כי מכתבה של הגב' ברל יזכה לגורל אחר - היו אפסיים. ובכל זאת, הגב' ברל שלחה את המכתב. צעד

לכל אחד מאיתנו ישנם דברים שהיה חפץ לשנות. אם בחייו האישיים, אם ביחס לבני משפחתו וחבריו, ואפילו ברמה הציבורית. למשל, רוב בני האדם יודעים על שינוי מסוים שהיו רוצים לעשות בחייהם האישיים, שינוי רוחני או גשמי, תוספת שעת לימוד או, להבדיל, הכנסה נוספת. הם יודעים שהשינוי הוא טוב עבורם ויועיל להם, ובכל זאת הם אינם עושים אותו.

בפרשת השבוע, מציין הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א, אנו למדים על פנחס בן אלעזר, שהמדרש מגלה כי נעשו לו ניסים, שבלעדיהם לא היה מצליח לקנא לכבוד ה'. ואם כך, אז מה עשה פנחס?! בגין מה מגיע לו שכר כה רב המובטח לו - הרי עשה בקושי צעד אחד?!

האלשיך הקדוש מגלה דברים מרטיטים: **פנחס זכה בשכרו על הצעד הראשון! הרי כל מה שיהודי עושה - ה' עושה עבורו. כל מה שאנו זוכים בו - אנו מקבלים במתנה. כל מה שנדרש מאיתנו - הוא הצעד הראשון, הקפיצה למים, ההתחלה. ואת זה פנחס עשה - ועל כך הוא זכאי לשכר, על הצעד הראשון שבסוף הוביל למהפך!**

כי הצלחה, בכל תחום, אצל כל אדם, מתחילה בצעד אחד, לפעמים קטן, כמעט לא מורגש, אולם זה הצעד המכריע ביותר, הדרמטי, המשפיע, שבכוחו לשנות את העולם. כל מה שצריך לעשות - הוא את הצעד הראשון, בכל הכח, בכל העוצמה, בלי לחשוש, בלי לפחד. לעשות את הצעד הראשון - וה' יסייע בידינו להגיע ליעד, להגשים את שאיפותינו!

הנשיא ה-33 של ארצות הברית, הארי טרומן, יזכר בדפי ההיסטוריה כנשיא בתקופה רבת תהפוכות, שחולל שינויים רבים במדיניות הביטחון, החוץ והפנים, שינויים שהשפיעו על העולם כולו. הוא זה שקיבל את ההחלטה להשתמש פעם אחת ויחידה בהיסטוריה האנושית בפצצה גרעינית, אותה הטיל על יפן ובכך סיים את מלחמת העולם השנייה.

אין ספק, כי מהלכיו וביצועיו של הנשיא, באותה תקופה הרת גורל, עניינו מאוד את אזרחי ארה"ב באשר הם. כולם התעניינו לדעת מה תוכניותיו ומה הנשיא חושב, אומר או מבצע, ולכן הוחלט כי הנשיא ישא נאום שבועי לאומי, שישודר בכלי התקשורת, נאום בו יפרט על חדשות השבוע החולף ויפרוש את משנתו לקראת השבוע הקרוב.

מומחים ואנשי מקצוע נקראו אל הדגל, חישובו מהו היום הרצוי ומה השעה הרצויה, והגיעו למסקנה כי

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555